

La Luce.

N° 2. Söndagen den 27 October. 1889.

"La Luce".

"La Luce" redaction har beslutat att tidningen icke utkommer hvarje Lördag och Thorstag, utan vid hvilket passande tillfälle som helst.

Första Samtalet.

(fortsättning).

... Dessas antal ökas dock småningom, och alla stå tätt intill hvarandra. I midten bygga de allt högre och bredare kyglos, till dess slutligen alla tillsammans bilda en gemensam kupol. I kullens midt ligger den "Kungliga kammeren", hvilken har formen af en oval och i början endast är två centimeter lång, men med tillägg af drottningens slutligen uppnår en längd af andra två 16 centimeter."

"Hvad är centimeter, pappa?" frågade Lon

10) "Centimeter, det är ett litet mått, ungefärligen så långt som din tumnagel. 16 centimeter är således 2 längfingerlängder."

"Pappa skulle berätta vidare, nu!" ropade Lottie.

"Är det trepligt, minn barn?"

"Jo, jo!" utropade alla med en munn.

"I Nå, vi skola fortsätta. — Taggarna i dessa celler..."

"Hvad är celler?" afbröt Louis.

"Små kamrar, minn lille vän. — Taggarna äro af lera, taket är hvälföt och tjockt, men riddorna äro tunnare och försedda med en rad hål, två och två midtemot hvarandra, hvilka äro så tränga, att ända små arbetare kunna tränga igenom dem. Den kungliga boningen är en stor kulle, omgifven af en mängd celler af olika form och storlek, hvilka gränsa till hvarandra eller äro förbundna med hvarandra medels långa, rymliga gångar, i hvilka soldatern och arbetarne, d. v. s. tjänstfolket, uppehålla sig för att vara till hands vid första kungliga vink. Till dessa gåingar gränsa förrädsrummen och ammunitionerna. De förra bestå af lera, och förrädet ser ut som sigspån, men det är skammankubad, gult och genom-

skinligt gummi. Ammeellerna äro uppförda af
muttnade trä, sammanfogade med gummi. — Änd-
ligen, mina barn, hafva vi nu kommit till den punk-
ten, som vi ville. Det är till dessa amme-
ller, som arbetarne bära drottningens ägg. Dessa cel-
ler äro mycket stora och fyllas af ägg och snö-
hvita larver. Nu hafven j, mina barn, få veta
det hufvudsakligaste af termiternas lif; jag behöfver
ändast tillägga att termiterna stundom företaga
röfveretåg. De bida då en armé af flere millioner
myror. De företaga både krigståg, hvarvid flere ti-
ja hundratal tusen myror blifva på valplatsen, eller
åfven röfveretåg, riktiga röfveretåg, för att anskaf-
fa bladlöss, hvilka begagnas som "mjötkor." — En
liten berättelse kunde jag berätta eder, men
klockan är redan så mycket."

"Stek, pappa, pappa! Berätta, berätta!" hö-
des alla utropa.

"St, st, mina barn! Nej, pappa hade ju, att
pappa ej har tid. Men en annan gång. Se, se,
mina barn, en annan gång! Gå nu och leka med
edra dockor och andra saker."

Alla lydde, ehuru något motvilligt.

En annan gång skold vi kanske fortsätta.

P. H. H.

Fruentimret. "Hör nu, gode herr professorn, ni som är så vis, säg mig hvar för vi kvinnor alltid kallas till "det vackra könet!"

Professorn. "Ja, se det står jag just nu och funderas öfver, men kan ej få klart för mig hvarför."

Något för hastigt.

Försök att lösa följande af en gumma uttalande meningar:

"Ingen olycka utan dag, då våra höns nu tänkte sluka två grön sparvar. Men jag sprang med handen omkring gården i ämbarettat fåglarna för jiga bort. Men i detsamma kom vår rån hund hem med sin man och han alla hönsena åt upp med sparvarna. Ja, ja! Ingen värld är så olycklig här i människans! Andra dagen så dödde vi hufvud med sin vackra son. Såna hus, såna hus, som det kommer till våra olyckor!"

13
Lösning på "Flodevöns gud evrummad evan".

Höns gumman.

En gumma hade en gång en höna, som värfte henne guldbägg. Slutligen menade hon: "Hönan har visst mycket guldbägg i sin mage. Jag dödar hönan och tar på en gång ut alla äggen, så behöfver jag ej mata henne mera." Hon gjorde så. Men uti hönan fanns ingenting annat, än i vanliga hönos. Gumman brukar bedrog sig storligen!

Olydnaden straffar sig själf.

Sann, lärorik berättelse.

Första Kapitlet.

I medlet af 1800 talet gingo i Sundsvalls skola i Sverige tvenne gossar vid namn Pehr Svensson och Carl Stordman.

Pehr Svensson var öfvermodig och lat. Han var omtyckt af liksinnade elever, men alla lärare voro mycket missnöjda med honom. Det hade flere gånger varit fråga om att skilja honom från skolan, men på hans föräldrars förbönar fick

¹⁴ han kvarstannar. Han läste sällan öfver
sina lexor, och då alltid flyktigt, samt var
för det mesta ute och rofa sig. Dessutom var
Pehr mycket stursk, både mot far, mor och lärare.

Helt annorlunda var det med Carl erbd-
man. Han var ömtykt af sine lärare och
i hela den lilla staden utpekad som myk-
ket flitig. Jag säger 'utpekad', ty saken
förhöll sig verkligen så. De hederliga
Lundsvallsborna voro icke alltför fäna i
sitt sätt. Därför så pekade de helt o-
generadt på Carl erbdman och hade allis-
tills hands ett berömmande uttryck, då
han gick på gatan. Carl var en mycket förstå-
sig och sedesam gosse och beredde sin förä-
ldras stor glädje. —

En dag gick Pehr på stranden af Bottnis-
ske vikens med en korg på armens, Carl kom af-
ven från motsatt håll hem från skolan. Då han
sick se Pehr, utropade han:

— Ah! Du är ju ej sjuk, såsom vi alla
trodde, då du ej kom till skolan i dag!

— Nej! gemålte Pehr. — Jag brydde
mig ej om att besvara mig ditt. — ehuru
vet du hvad! Vill du som jag, så gå vi

med till sjön och ro i en båt. emor vet ej om
det, men jag bryr mig ej därom.

— Gå hem till din mor och far, bad Carl.

— Vår du lof af dem, så kommer jag ock med dig,

ty jag har fått lof att ro på sjön idag.

— Nej! Det gör jag ej, var Pehrs svar,

— men Kom du med! Vår båt är lätt och ny
och på sjön är så lugnt. Du vet ock, att jag
kan ro, om det än vore bläst. Kom blott med!

Dessutom har jag en korg med mig. I den har
jag godt, mjukt bröd och sylt och frukt, som
jag tog ifrån mors skänk, då jag gick.

— Nej! Carl gick ej med. Först stes

han kvar en stund och såg på Pehr, men
sedan sprang han hem. Där slöt han sig till
till sin mor och var i sin själ så glad öf-
ver att han ej gått med Pehr ut på sjön.

(fortsättning).

De olycksdiga tofflorna.

(fortsättning).

Den utmärkta handel hade gjort honom
jag godt humeur. Men i stället för att göra
en stor fest, enligt västerländska köpmäns
bruk, då de hade gjort någon förmånlig handel,

16/ från han det mera pressande att gå och bada, hvilket han icke på länge gjort. Han gjorde så. Under det han afklädde sig sina kläder, sade en af hans vänner, eller åtminstone höll Casem honom för en vän (ty de små la hafva på sådana), åt honom att man gjorde narr af hans tofflor i hela staden och att han borde skaffa sig nya.

— Jag har länge tänkt därpå — svarade Casem — men slutligen kommit därhän, att de ej äro så söndriga, att de icke ännu skulle kunna tjänstgöra. —

(fortsättning).

Rebus.

Utlämn. på reb. i n. 1. J. Thomas talar om en tall i skogen. — 2. Småtteken bedrar visheten. — 3. Bättre en fågel i hand än tio i skogen. —

1. Hvar är tio gånger hälften af ett tdl, hvars första siffra (2 gånger 27) 18 och hvars andra siffra är (59.87 - 4133)?

2. Jon ⊕ a ∪ fjärn 3.

4. bör hlre, än, s. 5. Å.

6. R te be alla. 7. Ha a r sam sam.